

POVEȘTI ILUSTRATE

PUFI ȘI CÂNTECUL DE LA FEREASTRĂ

Grija se ascultă și se oferă cu răbdare

Bine ai venit în Lumea lui Norișor

În Lumea lui Norișor, un cântecel poate deschide o poveste, iar o poveste poate deveni un început de conversație. Creăm cărți, cântece și activități în limba română pentru copiii care descoperă lumea și pentru adulții care îi însoțesc. Ne dorim să aducem împreună joaca, curiozitatea și timpul petrecut cu drag unii lângă alții.

Personajele noastre învață prin întâmplări apropiate de viața copiilor: cer ajutor, își spun emoțiile, încearcă din nou, împart și au grijă de locurile în care trăiesc. Nu sunt perfecte și nu găsesc toate răspunsurile de la început. Tocmai de aceea ne pot ține companie atunci când ceva este nou, greu sau minunat.

Această carte pornește de la unul dintre videoclipurile lui Norișor și îi continuă aventura în ritmul lecturii. Priviți ilustrațiile, opriți-vă unde apare o întrebare și lăsați copilul să spună ce observă. Povestea se poate citi dintr-odată sau în mai multe seri. Nu există grabă: scopul nostru este să construim amintiri calde și să lăsăm loc fiecărei voci.

POVESTEA · 1 / 25

Perna din soare

În casa lui Pufi, o dungă de soare traversa podeaua și se oprea pe banca de la fereastră. Acolo stătea mama lui, Cati, cu coada strânsă lângă perna galbenă.

Pufi își purta fularul verde și se pregătea de o zi plină. Pe covor îl aștepta mingea lui moale. Din grădină veneau miros de pământ și foșnet de frunze. Pisicuțul nu știa cu ce să înceapă.

POVESTEA · 2 / 25

Mingea încăpățânată

Pufi împinse mingea cu o labă. Ea sări peste marginea covorului și intră sub bancă.

Pisicuțul se întinse pe burtă. Ajunse cu vârful labei până la minge, dar o împinse mai departe. Se mută pe partea cealaltă și lovi din greșeală piciorul băncii.

- Nu vrea să iasă, mormăi el.

Mama se aplecă să privească. Nu trase mingea imediat. Îl întrebă dacă voia ajutor sau dacă mai dorea să încerce.

POVESTEA · 3 / 25

Împreună ajung mai bine

- Ajutor, te rog, spuse Pufi.

Cati întinse laba pe sub bancă, dinspre perete. Pufi așteptă la marginea covorului. Când mingea apăru, o opri cu amândouă lăbuțele.

- Am prins-o!

Se bucură, dar bucuria veni cu un căscat mare. Dimineață alergase prin grădină și acum se simțea obosit. Strânse mingea lângă piept, privind perna caldă pe care mama făcuse loc lângă ea.

POVESTEA · 4 / 25

Mi-ar plăcea să stau

Pufi lăsă mingea într-un coș jos, de unde nu avea să se rostogolească. Apoi se urcă pe banca lată, lângă mama lui.

- Pot să stau puțin aici?

- Desigur. Vrei lângă mine sau pe perna ta?

Pisicuțul se lipi de blana ei brun-crem. Mama îl cuprinse cu coada, lăsându-i loc să se miște. Afară, vântul răsturnă o frunză pe alee. Înăuntru mirosea a lemn cald.

POVESTEA · 5 / 25

Un zgomot din grădină

Poarta grădinii se mișcă în vânt și zăvorul făcu un clanc scurt. Pufi tresări. Urechile i se ridicară, iar labele se strânseră în pernă.

- Ce-a fost?

Cati privi prin geamul închis.

- Zăvorul porții. Uite, vântul mișcă poarta puțin.

Pufi urmări grădina până recunoscu locul sunetului. Știa acum de unde venea. Tot mai simțea însă o zvâcnire mică în burtică, de la sperietură.

POVESTEA · 6 / 25

Nu trebuie să treacă repede

- M-am speriat de un zgomot mic, spuse Pufi, rușinat.

- Pentru tine a fost un zgomot neașteptat, răspunse mama. Poți să stai aici până te simți mai bine.

Nu îi spuse să fie curajos și nu râse de urechile lui ridicate. Rămase lângă el.

Pufi își lăsă obrazul pe blana ei. Când nu trebuia să se ascundă de propria sperietură, îi era mai ușor să se liniștească.

POVESTEA · 7 / 25

Cântecul fără cuvinte

Din pieptul mamei se auzi un tors domol. Nu semăna cu zgomotul porții și nici cu foșnetul copacilor. Era rotund și apropiat, ca o rotiță care se învârtea fără grabă.

Pufi lipi urechea mai bine și ascultă.

- Ai un cântec înăuntru, șopti el.

Cati clipi încet.

- Așa se pare.

Pisicuțul încercă să toarcă și el. La început îi ieși un sunet scurt, întrerupt de un căscat.

POVESTEA · 8 / 25

Două torsuri diferite

Pufi mai încercă. Torsul lui era subțire și grăbit, al mamei adânc și liniștit. Nu se potriveau mereu.

- Eu nu fac la fel.

- Nici nu trebuie, spuse Cati. Acesta e torsul tău.

Pisicuțul ascultă din nou, de data aceasta fără să se silească. Când respiră comod, sunetul veni singur. Cele două torsuri se întâlniră pentru o clipă, apoi fiecare își văzu mai departe de cântecul lui.

POVESTEA · 9 / 25

Fularul la odihnă

Pe bancă se făcuse cald. Pufi își trase ușor fularul verde.

- Îl scoatem cât stai înăuntru? întrebă mama.

El încuviință. Cati desfăcu nodul lejer și împături fularul pe spătarul lat, departe de margine. Pufi își întinse gâtul și se ghemui din nou.

Fularul lui nu dispăruse. Îl putea vedea de acolo, o pată verde lângă perdea, așteptând următoarea plimbare prin grădină.

POVESTEA · 10 / 25

Prima ureche

Mama observă un fir de iarbă prins lângă urechea lui Pufi.

- Te curăț puțin?

- Da. Dar încet.

Cati desprinse firul cu laba și îi netezi blana cu limba, într-o mișcare scurtă. Urechea pisicuțului se îndoi și reveni la loc. Îl gâdila.

Pufi se foi, dar nu plecă. Îi plăcea grija mamei, numai că voia să afle cât de multă gâdilătură putea suporta fără să râdă.

POVESTEA · 11 / 25

Și cealaltă

La cealaltă ureche, Pufi izbucni în râs înainte ca mama să termine.

- Gata! Acolo mă gâdilă prea tare!

Cati se opri imediat. Laba îi rămase pe pernă.

- Bine. Mai încercăm când vrei tu.

Pisicuțul o privi mirat. Gata chiar însemnase gata. Se așeză mai comod și, după o vreme, îi atinse mâna cu lăbuța.

- Doar o netezire. Nu mai mult.

Mama îi respectă cererea și zâmbi.

POVESTEA · 12 / 25

Floarea care se înclină

În ghiveciul de la fereastră, o floare roz se aplecase către lumină. Pufi o observă abia acum, din locul lui liniștit.

- E tristă?

Cati privi pământul uscat de la suprafață.

- Cred că are nevoie de apă. O verificăm împreună.

Se ridică încet, ca să nu îl dezechilibreze. Pufi rămase pe bancă, ținând un ochi pe floare și unul pe mama care lua stropitoarea mică de pe raftul de jos.

POVESTEA · 13 / 25

O picătură pe labă

Mama puse ghiveciul pe tava de lângă bancă și turnă puțină apă. Pufi ținu marginea tăvii cu laba, foarte serios.

O picătură sări pe blana lui portocalie. Pisicuțul o privi, apoi o scutură pe prosopul așezat dedesubt.

- Și floarea primește grijă, spuse el.

- Da. Dar în felul de care are ea nevoie.

Pufi își imagină floarea torcând. Ideea îl făcu să râdă atât de tare, încât mama trebui să oprească stropitoarea.

POVESTEA · 14 / 25

Un loc care așteaptă

Cati puse ghiveciul la loc și șterse tava. Cât fusese ocupată, Pufi se mutase pe perna lui, dar lăsase un spațiu lângă el.

- Ți-am păstrat locul, spuse.

Mama se așeză. Acum el îi atinse ușor umărul, așa cum ea îl mângâiase mai devreme. Cati închise ochii pentru o clipă.

Pufi descoperi cu încântare că nu trebuia să fie mare ca să ofere un gest de grijă.

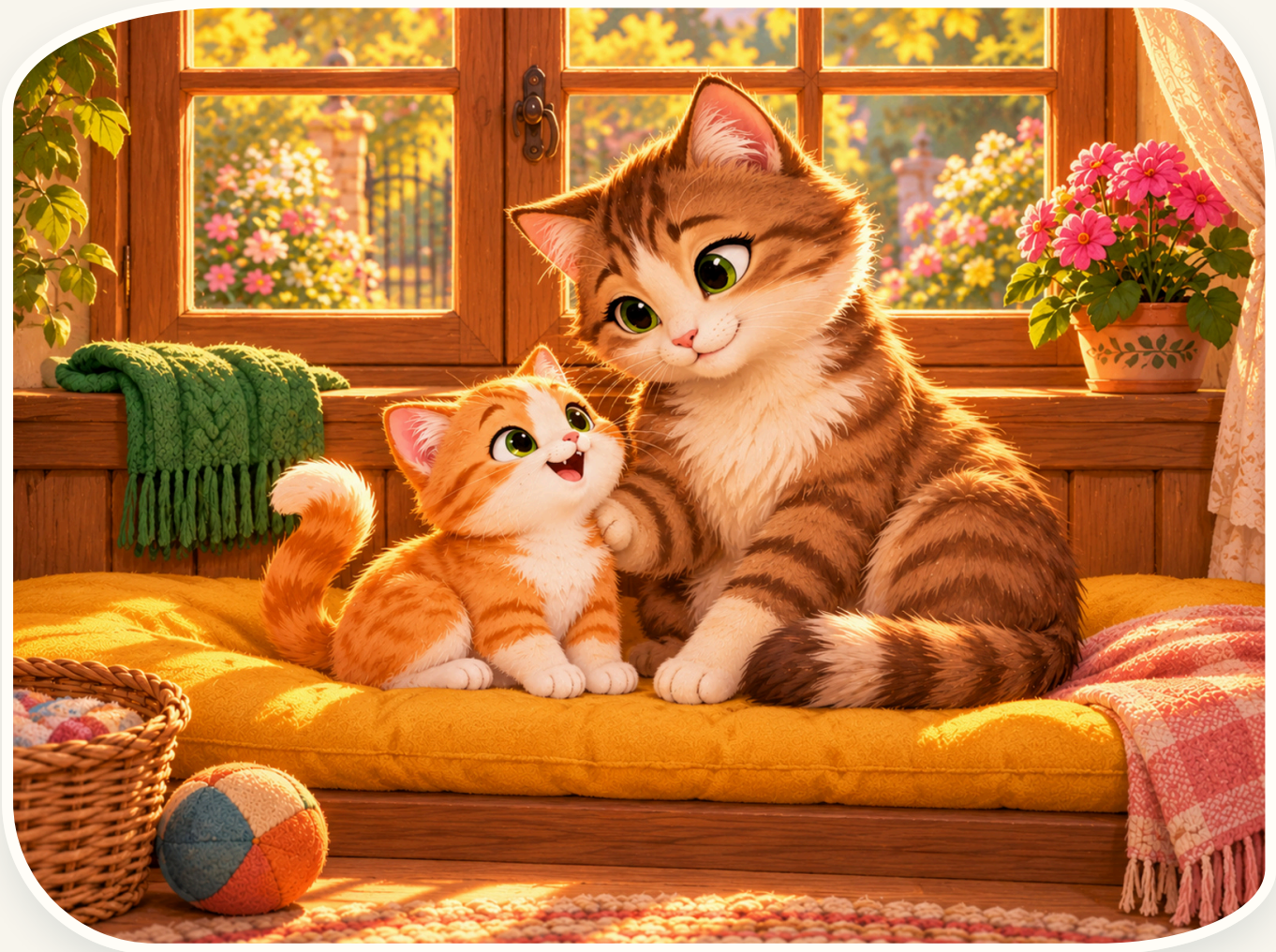

POVESTEA · 15 / 25

Prea multe lucruri de spus

Pisicuțul începu să povestească despre dimineața din grădină: o frunză, o urmă, o minge, un fluture pe care aproape îl văzuse de aproape. Cuvintele se împingeau unele pe altele.

La mijlocul poveștii uită ce voise să spună.

- Era ceva important.

- Putem aștepta să-ți amintești.

Pufi privi perdeaua. Ea se mișca abia simțit de la aerul din cameră. Uitase povestea, dar mama tot îl asculta.

POVESTEA · 16 / 25

Urma de pe pernă

Ca să-și amintească, Pufi apăsă cu laba în pernă. În țesătura moale rămase o adâncitură rotundă.

- Urma! Asta voiam să spun. Am văzut pe alee urma mea de dimineață, când pământul era ud.

Îi arătă mamei cât fusese de mică. Cati îl lăsă să termine fără să-i completeze vorbele.

Când povestea ajunse la capăt, pisicuțul se simți mulțumit. Uneori avea nevoie de timp ca să găsească și el sfârșitul unei idei.

POVESTEA · 17 / 25

Umbra de pe podea

Soarele cobora. Umbra ghiveciului se lungi pe podea și semănă cu o pisică având o ureche foarte mare.

Pufi ridică întâi capul, apoi recunoscu tulpina și floarea din contur.

- Acolo e ghiveciul, spuse singur.

Mama se uită și ea. Nu trebuia să explice de data aceasta. Pufi descoperise legătura dintre obiect și umbră. Se ghemui la loc, mândru de mica lui descoperire, cu coada strânsă lângă labe.

POVESTEA · 18 / 25

O mângâiere întrebată

- Vrei să te mângâi pe spate? întrebă Cati.

Pufi dădu din cap. Laba ei trecu ușor de la umeri spre mijlocul spatelui, apoi se opri. Pisicuțul toarse mai tare.

- Așa e bine.

Mama repetă mișcarea. Nu îl ținea strâns și nu îl împiedica să plece. Pufi rămânea fiindcă îi plăcea. Când își întinse o labă în afara pernei, Cati îi lăsă și acel mic spațiu numai al lui.

POVESTEA · 19 / 25

O treabă scurtă

Din bucătărie se auzi capacul unui vas atins de curentul de aer. Cati se ridică să închidă ușa.

- Mă întorc imediat. Rămâi pe bancă sau vii cu mine?

Pufi se uită spre podea. Apoi spre perna caldă.

- Rămân. Îți păstrez iar locul.

O urmări cu privirea până la ușă. Nu îi plăcea să se termine clipa lor, dar știa unde merge mama și știa că se întoarce.

POVESTEA · 20 / 25

Cântecul lui Pufi

Singur pe bancă, Pufi auzi grădina mai bine. Un merleț cântă de două ori, iar poarta făcu din nou clanc.

Pisicuțul tresări puțin, apoi privi zăvorul prin geam. Îl recunoscu. Își potrivi labele sub piept și începu să toarcă încet.

Nu suna ca mama. Suna ca el, pe perna lui. Pufi descoperi că păstrase ceva din liniștea lor chiar și în cele câteva clipe în care Cati era în bucătărie.

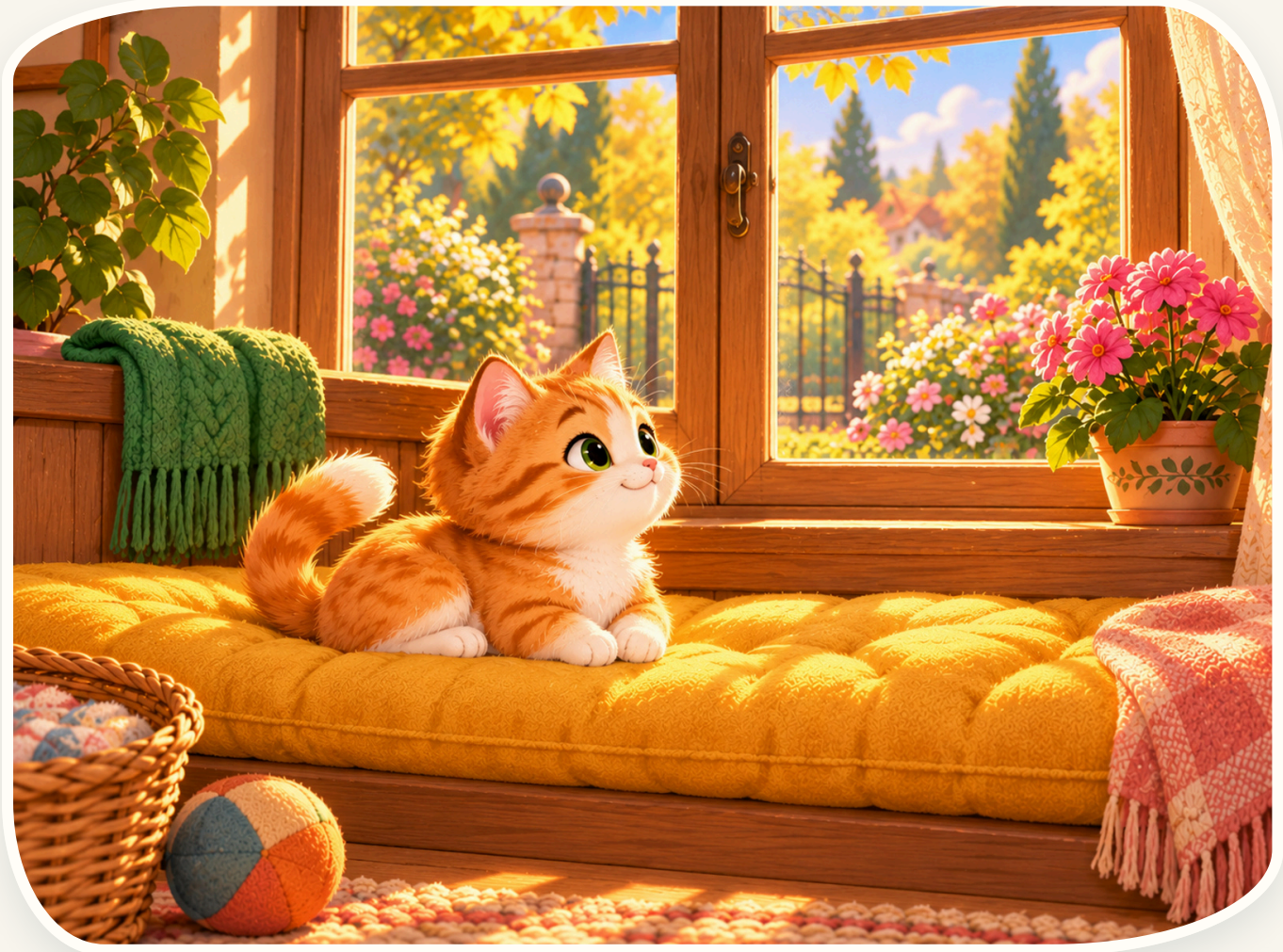

POVESTEA · 21 / 25

Întoarcerea

Cati reveni cu un prosop mic. Îl împături lângă coș, apoi urcă pe bancă, în locul păstrat.

- Ai auzit? întrebă Pufi. Am cântat singur.

- Te-am auzit de la ușă.

Pisicuțul își lipi obrazul de ea. Mama nu se întorsese fiindcă el făcuse ceva bine. Se întorsese așa cum spusese. Gândul acesta îl încălzea mai mult decât pata de soare care se mutase acum de pe pernă pe podea.

POVESTEA · 22 / 25

Pătura subțire

Lumina deveni aurie și camera se răcori puțin. Cati aduse pătura subțire de pe brațul scaunului.

- O vrei pe lăbuțe?

Pufi încuviință. Mama îl acoperi până la mijloc, lăsându-i capul și urechile libere. Fularul verde rămăsese împăturit pe spătar, iar mingea dormea parcă și ea în coș.

Pisicuțul căscă atât de larg, încât ochii i se umplură de lacrimi mici. De data aceasta nu mai încercă să rămână treaz.

POVESTEA · 23 / 25

Ultima întrebare

- Mâine mai stăm aici? întrebă Pufi cu glas moale.

- Putem să stăm și mâine.

- Și dacă nu mă sperii de nimic?

Cati îl atinse ușor cu obrazul.

- Nu ai nevoie să te sperii ca să vii lângă mine.

Pufi zâmbi cu ochii aproape închiși. Locul de la fereastră era bun și pentru zile grele, și pentru zile obișnuite, și pentru o poveste despre o urmă de labă.

POVESTEA · 24 / 25

Înainte de somn

Pufi își așeză capul pe marginea moale a pernei. Pătura îi încălzea lăbuțele, dar urechile rămâneau libere să audă torsul mamei.

Prin geam se mai vedea o singură floare luminată în grădină. Pisicuțul clipi încet către ea, apoi către Cati. Nu mai avea nimic de cerut și nimic de povestit. Mama îi răspunse cu o clipire la fel de liniștită. Pufi putea să lase ziua să se încheie.

POVESTEA · 25 / 25

Grija se aude încet

Pufi adormi cu torsul mamei aproape. Cati rămase lângă el, privind grădina în care lumina se stingea încet.

În ziua aceea, pisicuțul ceruse ajutor, spusese când ceva îl gâdila prea tare și oferise, la rândul lui, o mângâiere. Învățase că apropierea crește când ne ascultăm unii pe alții.

Nu toate cântecele aveau nevoie de cuvinte. Unele spuneau sunt aici printr-un tors, un loc păstrat și răbdarea de a rămâne alături.

Mulțumim că ați citit împreună

Vă mulțumim că ați deschis această carte și că le-ați făcut loc personajelor noastre în timpul vostru. Fiecare pagină citită, fiecare întrebare și fiecare clipă de atenție oferită unui copil dau sens poveștilor din Lumea lui Norișor. Ne bucurăm că am putut fi o mică parte din aceste momente.

Sperăm că aventura v-a lăsat un zâmbet și un gând de dus mai departe. Puteți reveni la o ilustrație preferată, puteți desena o altă întâmplare sau puteți vorbi despre o situație asemănătoare din viața voastră. Nu este nevoie de un răspuns perfect și nici de o morală învățată pe de rost. Ascultarea, blândețea și bucuria de a descoperi împreună sunt mai importante.

Poveștile continuă prin cântecele, cărțile și activitățile noastre în limba română, pe lumealuinorisor.ro. Mulțumim copiilor, părinților, bunicilor și educatorilor care ne însoțesc. Vă așteptăm cu drag la următoarea aventură din Lumea lui Norișor.

O poveste se încheie. Curiozitatea continuă.

Luați cu voi întâmplarea preferată și povestiți-o cuiva drag. Alte cântece, povești și activități vă așteaptă în Lumea lui Norișor.

lumealuinorisor.ro

© 2026 Lumea lui Norișor. Toate drepturile rezervate. Lumea lui Norișor™ este marca universului nostru de cântece, povești și activități pentru copii.

Inspirată din videoclipul Pisicuța toarce lin.
Personajele și ilustrațiile aparțin aceleiași serii de povești.